

Nr. 9 (37)/ SEPTEMBRIE 2023

Cetatea Cavalerilor

Fondator, Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor, Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Cauze ale eșecului proiectelor de revenire a Basarabiei la România

Prof. univ, Dr, Corvin LUPU¹

Problematika apartenenței Basarabiei la România a fost analizată în istoriografia românească de pe ambele maluri ale Prutului exclusiv de pe pozițiile viziunii românești asupra chestiunii. În toate lucrările românești dedicate acestui subiect, vinovăția pierderii de către România a Basarabiei a fost pusă pe seama imperialismului țarist și sovietic. Studiile, articolele și cărțile românești dedicate acestui subiect sunt scrise de pe poziții partizane, pe de o parte, încărcate de patriotismul și dragostea de glie străbună ale istoricilor români, pe de altă parte, de resentimente, chiar de ură, față de cotropitorii țariști și sovietici.

Or, analiza științifică a fenomenului și evenimentelor care au condus la dănuirea raptului Basarabiei nu se poate face nici cu dragoste, nici cu ură. Istoricul adevărat trebuie să îmbrace roba de judecător imparțial, să se suie pe pedestal și să judece și erorile comise de diplomația românească pe parcursul celor peste două secole de la smulgerea Basarabiei de la neamul românesc. În acest caz, va ieși la lumină și ceea ce a făcut greșit clasa politică românească de pe ambele maluri ale Prutului și, mai ales, ceea ce nu au făcut românii pentru reușita proiectului apartenenței Basarabiei la România. Adevărul nu sălășluiește doar într-o singură parte.

Așezând erorile și lipsurile diplomației românești alături de cauzele externe, respectiv de imperialismul țarist și sovietic și de duplicitatea „aliților” occidentali ai României vom avea o imagine mai clară, care ar putea ajuta o viitoare diplomație românească suverană să redacteze un proiect de reunificare care să aibă șorți de izbândă. Un asemenea proiect național nu se poate realiza cu sufletul, cu pasiuni și cu mofturi, sau cu calcule legate de interese politice trecătoare, ci doar cu rațiunea și cu disponibilitatea la sacrificii, ale căror costuri să fie evaluate corect.

Și fiindcă m-am referit la un viitor proiect de reunificare al Basarabiei cu România, după un studiu îndelungat și aprofundat, eu am ajuns la concluzia că acest proiect nu are șanse de reușită dacă este conceput împotriva Federației Ruse și în cooperare cu inamicii Federației Ruse. Această concluzie a mea supără forțe politice și pe cei care gândesc sub impulsul pasiunilor generate de suferințele îndelungate ale românilor din Basarabia în timpul ocupației țariste și sovietice.

Unioniștii din Republica Moldova, patrioți naționaliști români, cei care au influențat desprinderea Republicii Moldova de fosta URSS, cei care au creat „Podul de flori” și au încercat continuu să facă Unirea, s-au transformat în ultimii ani din naționaliști români în susținători ai globalismului euro-atlantic, în speranța că Republica Moldova va putea adera la UE și că românii de pe cele două maluri ale Prutului se vor reuni în aceeași patrie globalistă euro-atlantică. Acest proiect euro-atlantic de țară a fost intens susținut de serviciile secrete din România, prin puternicele lor agenturi din Republica Moldova, unde s-au scufundat adânc în societate. Dar serviciile secrete din România nu au slujit deloc interesele României profunde, ci s-au pus în

Corvin Lupu

¹ Notă - text publicat și în „Basarabia literară” - 4 septembrie 2023 - <https://basarabialiterara.com.md/?p=55360> și ART_EMIS, din 10 septembrie 2023

slujba celor care au transformat România în colonie și o jefuiesc „la sânge”, în slujba celor care au creat „sistemul ticăloșit” (Bănescu) și au dus la realitatea „statului eșuat” (Johannis).

Conform acestui proiect, Transnistria este parte inseparabilă a Republicii Moldova. Patrioții români din Republica Moldova doresc integrarea euro-atlantică având în componența statului Transnistria cu ale ei trupe ale Federației Ruse și cel mai mare depozit de muniție și armament din Europa. În Transnistria, în mod real, adversarii românismului și unionismului reprezintă peste 95% din populație. Transnistrenii au dorit să fie parte a Federației Ruse, nicidecum a României. De altfel, în întreaga Republică Moldova adversarii unirii cu România sunt majoritari. Nu poți să acționezi în numele libertății, dreptății și democrației ignorând majoritatea. Acest proiect euro-atlantic nu are șanse de izbândă.

Este necesar un proiect de țară care să-i adune la un loc pe majoritatea locuitorilor Republicii Moldova. Un proiect anti-rusesc nu poate crea numitorul comun necesar succesului proiectului. Din contră, promovarea acestui gen de proiecte nu face decât să sperie și să ostilizeze și mai mult adversarii interni ai unirii cu România și adversarii interni ai modelului euro-atlantic, model piramidal colonial și, de asemenea, ostilizează Federația Rusă, iar ostilitatea Rusiei nu este gestionabilă de către Republica Moldova, de altfel, nici de către România.

La sfârșitul acestui război din Ucraina, pe care Papa de la Roma l-a numit de două ori ca fiind „Al treilea război mondial”, marile puteri ale Lumii se vor așeza din nou la masă și vor decide din nou viitorul, inclusiv și mai ales al estului Europei. Oricât și-ar dori unii care judecă istoria și politica după sentimente și dorințe proprii și nu după judecăți raționale de valoare, Federația Rusia nu va lipsi de la masa la care se vor lua deciziile. În schimb, România nu va fi acolo și nici Uniunea Europeană. Vor fi niște state mari puteri. Proiectul aderării Republicii Moldova la euro-atlantism fiind un proiect contrar intereselor Rusiei, are foarte puține șanse să fie admis. Când marile puteri ale lumii vor dori cu adevărat pacea, pentru că la ora scrierii acestor rânduri decidenții puterilor implicate în conflict nu doresc pacea, atunci nimeni nu va sacrifica acea pace dorită pentru sentimentele unei părți a populației Republicii Moldova, care nu atinge nici măcar 50%. Asta este realitatea pe care au construit-o cele peste două secole de la raptul Basarabiei de la 1812.

Pe de altă parte, admitând presupunerea că Republica Moldova ar adera la UE, prețul ar fi unul uriaș, la fel ca în România și la puțin timp, o foarte mare parte a populației, cu excepția profitorilor regimului ar regreta mult apartenența la colonialismul euro-atlantic. Nu avem nici un motiv să credem că în Republica Moldova evoluțiile s-ar derula altfel decât s-a întâmplat în România. Nouă, celor din România ni s-au luat toate resursele naturale, ni s-a luat baza materială a statului român, ni s-au dat legi antiromânești, ni s-a distrus intenționat educația, pentru a produce tineri cu creierii spălate, ușor de manipulat, ni s-au luat drepturile colective, am fost grav depopulați (mai suntem efectiv doar 12 milioane de români în țară), suntem colonizați cu venetici din diverse părți ale Asiei și Africii, de toate culorile, religiile și obiceiurile, cu educații și mentalități total diferite de ale românilor, ne-a fost luată întreaga suveranitate națională (toate deciziile care ne privesc sunt luate în străinătate și asumate în numele nostru de slugile colonialiștilor care conduc astăzi România), am fost ocupați militar, am fost îndatorați grav, suntem sărăciți pe zi ce trece, am fost desproprietăriți și prin impunerea politicii de restituiri, în Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș se revine la situația proprietății din Evul Mediu și Epoca Modernă, când majoritatea zdrobitoare a proprietăților aparțineau germanilor, ungarilor și secuilor.

Indicatorii sociali din România exprimă falimentul regimului euro-atlantic: avem din nou cel mai mare procent de tuberculoși și de analfabeți din Europa, situații care în decembrie 1989 erau eradicate aproape complet; țara s-a umplut cu tineri care se droghează, prostituția instituționalizată a atins cote uriașe, traficul de persoane este permanent etc. etc. Aș putea să continui cu multe alte mari nenorociri, pe care le rezum cu afirmația că am fost dați înapoi cu mai mult de un secol. Nu este nici o exagerare. După cum spuneam, Republicii Moldova nu i s-ar rezerva un alt statut euro-atlantic.

Nimic nu mă împiedică să rostesc cu glas apăsător această concluzie la care am ajuns după un studiu îndelungat și aprofundat, chiar dacă aceste concluzii ale mele sunt întâmpinate de unele cercuri interesate cu ostilitate. Consider însă că după eșecuri repetate ale proiectelor unificatoare de țară, cei care au dorit unirea de pe ambele maluri ale Prutului, care au elaborat proiecte perdante și nu au reușit în demersurile lor, au datoria să asculte și alte idei de proiecte și au datoria să nu uite că inteligent este numai acela care înțelege și acceptă și ceea ce nu-i convine, sau cel puțin încearcă să o facă.

Întorcându-ne cu analiza cauzelor eșecurilor repetate ale proiectelor de readucere a Basarabiei la România, menționez că în perioada imediat următoare raptului Basarabiei la 1812, autoritățile țariste au luat și unele măsuri prin care populației Basarabiei să i se acorde facilități care să o facă să nu regrete raptul. S-a acordat o scutire totală de impozite pentru populație, pe timp de trei ani de zile, care a fost deosebit de atractivă, în condițiile în care domnitorii fanarioți din Moldova aplicaseră anterior anului 1812 o fiscalitate severă, pusă în

practică prin mijloace de o mare brutalitate. De asemenea, populația Basarabiei a fost scutită de serviciul militar, care era obligatoriu în restul Rusiei. Serviciul militar se întindea pe o lungă perioadă de timp. Până în anul 1934, serviciul militar obligatoriu se făcea pe o perioadă de 25 de ani, iar recruții aveau vârsta între 20 și 35 de ani.

Cele mai importante măsuri au fost cele prin care s-a acordat autonomie locală Basarabiei, ca și dreptul de a folosi limba română în administrație și în justiție. Aceste măsuri foarte abil gândite au făcut situația din Basarabia mai atractivă decât situația populației Moldovei din dreapta Prutului și au stopat declanșarea oricăror nemulțumiri ale românilor. În paralel, în Basarabia au fost colonizate grupuri numeroase de germani, polonezi și mai ales ucraineni, care nu regretau că Basarabia nu mai aparține Moldovei românești, fiind chiar potrivnici unității românești. După războiul ruso-turc din anii 1828-1829, Principatele Române au ajuns sub ocupație militară rusă și sub conducerea generalului rus Pavel Kiseleff, iar problema drepturilor Principatului Moldovei asupra Basarabiei nu s-a ridicat cu glas tare în societatea românească.

Generația pașoptistă a reușit să răspândească conștiința națională românească la nivelul întregii societăți. Proiectul național românesc a prevăzut ca obiective fundamentale Unirea Moldovei cu Valahia, Independența națională și abia apoi Unitatea națională a tuturor românilor. Strategia pașoptiștilor români a fost aceea de a nu atrage împotrivirea Rusiei față de proiectul național românesc, astfel că readucerea Basarabiei la patria mamă nu a figurat printre obiectivele declarate ale pașoptiștilor.

Totuși, patrioții pașoptiști moldoveni au influențat decidenții francezi, în speță pe împăratul Napoleon al III-lea și pe ministrul de externe, prințul conte Alexandr Walewski, ca în 30 martie 1856, în cadrul tratatelor de încheiere a păcii de la Paris, care a pus capăt războiului Crimeii, Rusia să recunoască apartenența sudului Basarabiei la Moldova. Rusia, învinsă în război, a recunoscut Bugeacul ca fiind parte a Moldovei. Această recunoaștere a fost și a rămas o dovadă a faptului că întreaga Basarabia aparține de drept Moldovei, întrucât nici un argument de natură teritorială, etnică sau istorică nu desparte sudul Basarabiei de restul teritoriului provinciei. După 24 ianuarie 1859, domnitorul Alexandru Ioan Cuza a avut neapărată nevoie de recunoașterea actului unirii de către toate marile puteri europene, motiv pentru care el nu a ridicat problema apartenenței Basarabiei la Principatele Române. În cursul războiului ruso-româno-turc din anii 1877-1878, armata rusă a pătruns în Dobrogea, a alungat armata turcă și a ocupat provincia. În cadrul Congresului de la Berlin din 1878, care a pus capăt războiului menționat, în cursul tratatelor, delegația română a negociat obținerea Dobrogei, iar Rusia a fost de acord să cedeze Dobrogea României, în schimbul Bugeacului. Astfel, s-a realizat un schimb de teritorii, ceea ce face greu recuperabil acel teritoriu pe care România l-a dat la schimb.

După anul 1878, când România a pierdut și sudul Basarabiei și mai ales după anul 1883, când România s-a simțit cu securitatea națională consolidată, ca urmare a încheierii tratatului secret de aderare a țării la Puterile Centrale (1883), regele Carol I a susținut într-un cerc politic restrâns, de mai multe ori, pe parcursul a două decenii, ideea că recuperarea Basarabiei trebuie să fie un obiectiv prioritar al strategiei politice românești. S-a trecut și la acțiuni concrete. S-a constituit un comitet condus de rege, care trebuia să desfășoare acțiuni deplin conspirate în Basarabia, care aveau ca scop detașarea provinciei din cadrul Imperiului rus și aducerea ei sub influența și autoritatea României. O personalitate importantă care a primit mandat din partea acestui comitet pentru a conduce desfășurarea acestor operațiuni în Basarabia a fost intelectualul și revoluționarul anti-țarist Constantin Stere. În anul 1892, prințul moștenitor al tronului României, Ferdinand, s-a căsătorit cu principesa Maria, fiică a Mariei Alexandrova Romanova, mare ducesă a Rusiei, unica fiică a țarului Alexandru al II-lea, soră a viitorului țar Nicolae al II-lea. Politicienii români au adoptat tot mai mult o poziție de non-combat în problema Basarabiei, căutând să nu ofenseze sentimentele viitoarei regine a României. Din această cauză, operațiunile României în Basarabia, în scopul declanșării unui curent de opinie favorabil luptei pentru desprinderea Basarabiei de Rusia au încetat. Reamintesc că la nivelul anului 1914 a existat și un proiect româno-rus de căsătorie a prințului Carol, viitorul rege Carol al II-lea, cu marea ducesă Anastasia Romanova, fiica țarului Nicolae al II-lea. Aceste relații de familie între Casa Regală a României și dinastia de Romanov au contribuit și ele la încremenirea oricăror demersuri românești de recuperare a Basarabiei. Aceste demersuri vor fi demarate doar după căderea țarismului în Rusia și venirea la putere a regimului iudeo-bolșevic. Dacă până în 1917, România nu acționa pentru recuperarea Basarabiei, parțial pentru că avea o regină jumătate rusoaică, verișoară primară a țarului, după venirea iudeo-bolșevicilor la putere în Rusia și asasinarea întregii familii a țarului, monarhia din România și clasa politică de la București au refuzat categoric să negocieze cu Rusia Sovietică problema apartenenței Basarabiei la România, cu toate că i s-au făcut oferte și promisiuni ferme în acest sens.

Desigur nu excludem în nici fel să menționăm rolul negativ pe care l-au jucat puterile occidentale, Marea Britanie și, mai ales Franța, împiedicând România să-și negocieze propriile interese istorice cu Rusia Sovietică: teritoriile naționale, tezaurul țării și buna vecinătate. Pe 29 august 1920, guvernul sovietic, printr-o scrisoare semnată de comisarul pentru afaceri externe, Gheorghe Cicerin, a transmis guvernului român că singura cale a României de a se înțelege cu Rusia Sovietică și prin care s-ar putea ajunge la semnarea unui tratat sunt negocierile directe între cele două țări. „Noi suntem convinși că este în interesul ambelor părți de a începe de urgență aceste tratative”, se scria în telegrama guvernului sovietic.

Eroarea colosală a Guvernului Regal al României de a nu folosi în nici un fel mijloacele diplomatice pentru a-și reglementa raporturile cu Rusia Sovietică a fost văzută și chiar semnalată și în alte state, inclusiv în Germania. Atitudinea României, ostilă Rusiei Sovietice, a produs efecte negative și a născut riscuri majore de securitate. România nu a obținut nici un beneficiu din abordarea față de Rusia Sovietică a unei linii politice de orgoanță, de dispreț și de neacceptare a oricărei cooperări. Regulile diplomației nu permit unui stat mic ca România anului 1917, cu putere mică, cu mari probleme interne și aflată după înfrângeri dureroase în război, să trateze cu respingere un vecin care este o putere mondială de anvergura Rusiei. Ostilitatea față de Rusia Sovietică, ulterior față de URSS, a fost o cauză majoră evidentă a eșecurilor repetate ale demersurilor românești de recuperare a Basarabiei. Ostilitatea României față de Rusia Sovietică/URSS s-a datorat în cea mai mare parte incompatibilității românilor cu iudeo-bolșevismul și nemulțumirilor românești față de trădarea Rusiei, care a ieșit din război și s-a aliat cu dușmanul german din Primul Război Mondial.

Cu ocazia înmânării primei Note ultimative sovietice, în iunie 1940, Viaceslav Molotov i-a reproșat apăsător ambadorului român Gheorghe Davidescu faptul că în 1917-1918, când Rusia Sovietică era în impas, România a refuzat să colaboreze, în ciuda mâinii care i-a fost întinsă. Molotov a afirmat că atunci, în anii 1917-1918, România putea obține foarte mult în schimbul a foarte puțin.

De-a lungul timpului, mai ales după 1940, România s-a abținut să promoveze proiecte de recuperare a Basarabiei și datorită faptului că URSS a încurajat Ungaria în a formula pretenții teritoriale față de România, iar eventuala recuperare a Basarabiei ar fi putut fi în ochii puterilor occidentale și ale URSS un argument pentru cedarea Transilvaniei către Ungaria.

Ostilitatea Rusiei iudeo-bolșevice față de români era alimentată și de faptul că Lenin, Troțki, Zinoviev & Co, care erau cu toții Kazaro-evrei considerau că guvernul de la București era controlat de o „oligarhie română” antisemită, ceea ce a produs efecte timp îndelungat. Problema evreiască din România, respectiv efortul evreiesc continuu de a prelua cât mai mult control social-politic, economic și cultural în societatea românească, s-a manifestat și în Basarabia, iar elementul evreiesc din Basarabia a constituit și constituie și astăzi o frână în calea proiectului de promovare a suveranismului românesc și de unire cu România. În România, cei care nu susțin preluarea controlului societății de către evrei, în dauna românilor, sunt declarați antisemiți. Împotriva antisemitismului, care este în cea mai mare parte închipuit de kazaro-evrei, s-au dat legi aspre. În afara acestor legi aspre, cei încadrați la categoria „antisemiți” sunt cenzurați, persecutați și îndepărtați subtil din pozițiile importante în societate.

O altă cauză majoră a eșecului politicii românești privitoare la Basarabia a fost lipsa unor informații vitale privitoare la sprijinul internațional evreiesc, mai ales din S.U.A., acordat statului sovietic, informație care ar fi avizat regii și guvernul României că statul sovietic va avea durabilitate și este nevoie să fie un „rău acceptat” și să se negocieze cu sovieticii uriașele interese ale românilor.

De asemenea, istoriografia românească nu a precizat până în prezent dacă, imediat după lovitura iudeo-bolșevică de stat, guvernul român a avut informația că Marx și Engels au afirmat drepturile românești asupra Basarabiei. La ora când guvernul sovietic a protestat față de unirea Basarabiei cu România, tezele lui Marx și ale lui Engels erau literă de lege în lumea comunistă internațională. Friedrich Engels a fost tranșant. El a scris că: „Basarabia este românească și Polonia este poloneză. Nu se poate vorbi în aceste cazuri de reunirea unor grupuri etnice care au fost împrăștiate...; aici avem de a face cu o cucerire flagrantă, cu forța, a unor teritorii străine; avem de-a face, pur și simplu, cu un furt.” Desigur că această poziție favorabilă românilor exprimată de corifeii mișcării socialiste internaționale ar fi putut să fie valorificată doar în cursul unor negocieri diplomatice, pe care România le-a refuzat în mod repetat.

O altă informație de o foarte importanță pe care nu știm dacă a deținut-o guvernul României a fost cea privitoare la încheierea tratatului între Republica Sovietică Federativă Socialistă Rusă și Marea Adunare Națională a Turciei, la Moscova, în ziua de 16 martie 1921. Prin Tratatul de prietenie și frăție dintre Rusia și Turcia, cele două state anulau toate tratatele anterioare semnate între ele și precizau termeni noi ai raporturilor dintre cele două țări și popoare. Astfel, articolul 4 al tratatului prevedea că: „Toate tratatele încheiate până în

acest moment între cele două țări nu corespund intereselor lor. De aceea, ele au căzut de acord să considere aceste tratate nule și neavenite”. Acest tratat a anulat integral Tratatul de Pace de la București din mai 1812, prin care Turcia ceda Rusiei provincia Basarabia. Ca urmare, prin denunțarea Tratatului ruso-turc de la București, din mai 1812, s-a creat cadrul de drept internațional necesar unui succes diplomatic românesc privitor la apartenența Basarabiei la România. Dar acest succes nu venea de la sine, ci putea fi valorificat doar prin mijloace diplomatice.

O altă frână în calea proiectelor de revenire a Basarabiei la spațiul românesc a fost aspirația Ucrainei pentru stăpânirea teritoriilor smulse de Rusia țaristă și apoi de U.R.S.S. de la România. Ucraina a aspirat la aceste teritorii încă de la sfârșitul primului război mondial, când se chinuia să-și încropească o țară, în mare parte bazându-se pe teritorii ale altor popoare. După al doilea război mondial, în anul 1952, la cererea bolșevicilor ucraineni, Stalin a aprobat ca cele trei județe ale Bugeac-ului să fie desprinse de Republica Sovietică Socialistă Moldovenească și să fie alipite Ucrainei. În toată perioada stăpânirii sovietice asupra Basarabiei, demnitarii de partid de etnie ucraineană au fost numeroși la Chișinău și au jucat un rol foarte important în supunerea și deznaționalizarea românilor. Fostul prim-ministru al Republicii Moldova, unionistul Mircea Druc, a declarat că tot ceea ce a făcut mai mult rău românilor din Basarabia s-a datorat ucrainenilor.

O frână în calea promovării proiectelor de reunire a Basarabiei cu România a constituit-o și faptul că U.R.S.S. nu a denunțat Tratatul Molotov-Ribbentrop, după încheierea războiului mondial, înfrângerea Germaniei și stabilirea noilor sfere de influență în conformitate cu tratatele încheiate între învingătorii din război, tratate în vigoare și astăzi, pentru că ele nu au fost denunțate niciodată de nici una dintre părți.

După mai mulți ani de tatonări, conducerea României Socialiste a ridicat în cadrul oficial cel mai înalt al țării problema anulării Tratatului Molotov-Ribbentrop, care crea cadrul necesar anulării și a efectelor produse de acel tratat. Astfel, în cadrul Raportului la Congresul al XIV-lea al P.C.R., din 20 noiembrie 1989, Nicolae Ceaușescu a cerut anularea tuturor acordurilor încheiate cu Germania hitleristă în perioada celui de-al doilea Război Mondial. Nicolae Ceaușescu a spus: „Anul viitor se împlinesc 45 de ani de la terminarea celui de-al doilea Război Mondial. De aceea, România consideră că trebuie să se treacă la adoptarea măsurilor necesare soluționării tuturor problemelor care nu s-au rezolvat încă. În primul rând apare necesar să se adopte o poziție clară, fără echivoc de condamnare și anulare a tuturor acordurilor încheiate cu Germania hitleristă, trăgându-se concluziile practice pentru anularea tuturor urmărilor acestor acorduri și dictate...”.

Uniunea Sovietică internaționalistă (globalistă) de atunci a reacționat imediat. Astfel, în 23 noiembrie 1989, în plin congres al partidului din România, ambasadorul URSS la București, Evgheni Tiajelnikov, i-a remis lui Nicolae Ceaușescu o scrisoare din partea lui Mihail Gorbaciov în care acesta îi reproșează poziția adoptată față de Tratatul Molotov-Ribbentrop. Gorbaciov îi spunea lui Ceaușescu că nu e bine să amintească de acele înțelegeri pentru că astfel ar putea deștepta la viață forțe adormite de aproape jumătate de veac. Mai mult, îi spunea să înceteze să spună despre cei care aplică perestroika și se deschid reformelor că sunt „deviaționiști”, „trădători”, sau să spună despre ei că au trădat cauza statelor lor, ori că au eșuat. În perioada ceaușistă, România a ridicat problematica românității Basarabiei și în fața autorităților din S.U.A.

Începând cu anul 2001, s-a pus pe rol proiectul încheierii unui tratat de bază al României cu Federația Rusă. Atât opinia publică, cât și o parte a clasei politice românești considerau că problemele anulării Tratatului Molotov-Ribbentrop, a urmărilor sale și restituirea tezaurului României trebuie să fie soluționate în cadrul acestui tratat. Ele sunt chestiuni istorice nesoluționate care nu ar trebui să fie ignorate. Cu toate acestea, ministrul de Externe, Mircea Geoană, a declarat că: „Am decis că a sosit vremea ca această dispută să fie încheiată”.

Prim-ministrul României și președinte al partidului de guvernământ, Adrian Năstase, a declarat și el: „În legătură cu Tratatul de bază și cu anumite bariere care au stat în calea semnării lui până acum se cuvin a fi făcute două precizări. În primul rând, chestiunea denunțării Pactului Molotov-Ribbentrop nu mai este de actualitate, teritoriile care au fost răpite României ne mai aflându-se între granițele Federației Ruse. În al doilea rând, pentru accelerarea negocierilor și finalizarea Tratatului ar fi necesar ca partea română să propună ca discuțiile legate de problema tezaurului să fie separate de reglementarea cadrului de bază al relațiilor bilaterale și să se poarte ulterior în acest cadru”.

Cu acest prilej, poziția Federației Ruse a fost aceea că problema Tratatului Molotov-Ribbentrop nu mai este de actualitate întrucât Federația Rusă nu mai deține teritorii care au aparținut României, iar problema tezaurului României, fiind o piedică în calea încheierii unui tratat să fie discutată cu alt prilej. Observăm că demnitarii români Adrian Năstase și Mircea Geoană susțineau punctele de vedere ale Federației Ruse și

interesele Ucrainei, minimalizând aspirațiile istorice românești. Or, problema denunțării Tratatului Molotov-Ribbentrop era o problemă de competență Federației Ruse, chiar dacă această țară nu mai deținea teritorii românești, întrucât ea era moștenitoarea de drept internațional a fostei URSS și semnatară a tratatului care trebuia denunțat. În acest fel, Federația Rusă a sprijinit pentru moment Ucraina și menținerea în componența acestei țări a teritoriilor românești. La nivelul anului 2001, conducerea Ucrainei, în frunte cu președintele Leonid Kucima, era favorabilă cooperării țării cu Federația Rusă și cu statele din cadrul CSI. În cele din urmă, tratatul nu s-a semnat.

Românii sunt un popor indezirabil pentru toți vecinii săi. Noi trebuie să recunoaștem acest lucru, pentru a putea contracara această realitate moștenită din istorie. Cauzele acestei indezirabilități sunt mai multe, dar principala cauză este faptul că românii sunt urmașii celor mai vechi locuitori ai spațiului carpato-danubiano-pontic, iar toate celelalte popoare venite și așezate în preajma românilor ulterior, respectiv slavii de est, slavii sudici, bulgarii, unгурii și turcii, au dorit să se întindă asupra spațiului românesc și au tânjit mereu, până astăzi, la resursele naturale ale românilor. În îndeplinirea acestor două aspirații ale veneticilor, respectiv teritoriu și resurse, românii i-au încurcat în trecut. În zilele noastre, în timpul regimului globalist euro-atlantic, cel mai păgubos pentru români din întreaga lor istorie, trăim singura perioadă din istorie în care românii nu mai luptă pentru marile lor interese profunde și au încetat să-și apere avuția națională.

Indezirabilitatea românilor în fața vecinilor este o cauză importantă a dificultăților de promovare a tuturor proiectelor românești de țară, inclusiv al celui de unire a Republicii Moldova cu România.

Din această cauză, pentru supraviețuire și dezvoltare, românii, mai precis conducerea României, are nevoie de proiecte de țară specifice, inconfundabile. Modelele străine aplicate mecanic în România sau în Republica Moldova nu au nici o șansă de reușită, ci conduc doar la regres continuu, sau, cu alte cuvinte spus, la „mersul înainte coborând”. Deviza „*Vrem o țară ca afară*”, introdusă subtil în mentalul colectiv al românilor de pe ambele maluri ale Prutului, are un sens înșelător. În colonii nu se poate trăi ca în metropole. Prosperitatea din metropole se bazează pe resursele din colonii. În colonii există doar un mic procent de privilegiați, slujitorii colonialiștilor, cei care mențin starea colonială, iar majoritatea este jefuită, colonia în ansamblul ei este jefuită. Educația, patriotismul și spiritul național sunt distruse în colonii cât mai mult posibil. Necunoașterea istoriei este cauza pentru care un număr atât de mare de oameni nu înțelege ce se întâmplă.

Consolidarea Republicii Moldova ca și stat suveran și independent, având în componența sa și Transnistria și recunoașterea lui internațională au contribuit la subminarea proiectului de unire a celor două state/teritorii românești.

În 2 septembrie 1991, când patrioții români de pe cele două maluri ale Prutului făcuseră „Podul cu flori”, președintele României, cunoscut ca susținător al intereselor sovietice, Ion Ilici Marcel Iliescu, adus la putere de o lovitură de stat orchestrată de serviciile secrete sovietice, a recunoscut Republica Moldova ca stat suveran și independent. Prin aceasta s-a consolidat existența a două state românești diferite și s-a descurajat mult posibilitatea unei uniri a celor două teritorii românești prin voință populară, revoluționară.

În anul 1992, după dezmembrarea U.R.S.S., S.U.A. a recunoscut și ea Republica Moldova ca stat suveran și independent.

Războiului de pe Nistru între românii din Republica Moldova și separatiștii din Transnistria, a fost declanșat în decembrie 1991, imediat după semnarea actului de desființare a Uniunii Sovietice. Războiul a durat până în 1994. Războiul a fost o operațiune specială a serviciilor secrete ale lui Boris Elțin, făcută cu ajutorul agenturii rusești din interiorul mișcării naționaliste românești și a agenturii serviciilor rusești din Transnistria. Interesul Rusiei a fost acela de a demonstra că românii din Republica Moldova sunt un pericol pentru stabilitatea din această țară a C.S.I., că România, țara care a refuzat anterior să ratifice tratatul dintre Kremlin și București, ajută militar pe românii din Republica Moldova împotriva transnistrenilor și că este nevoie de o armată rusă de menținere a păcii. Astfel, armata rusă din Republica Moldova nu a mai fost retrasă. Ea deține cel mai mare depozit de muniție, proiectile și armament din Europa și este o frână importantă, chiar decisivă, în calea proiectelor de unire a Republicii Moldova cu România euro-atlantică și o frână la fel de mare pentru aderarea Republicii Moldova la U.E.

După ce S.U.A. au fost potrivnice recunoașterii apartenenței Basarabiei la România, timp de aproape un secol, în anul 2016, ambasadorul SUA la Chișinău, James Pettit, a prezentat tranșant poziția SUA față de proiectul de unire a Republicii Moldova cu România. El a declarat public, în cadru oficial, că: „*Moldova trebuie să rămână un stat suveran și independent în cadrul unor granițe sigure. Alăturarea României de exemplu, ca o cale de a intra în UE sau pentru orice alt motiv, nu este o alegere practică și nu este o alegere*

Cetatea Cavalerilor

2023 – ANUL IULIU MAIU !

NR. 9(37) SEPTEMBRIE-2023

care va face lucrurile mai bune aici în Moldova. Ceea ce va face lucrurile mai bune aici în Moldova este cooperarea dintre clasa politică și oamenii din Moldova, pentru ca ei toți să contribuie la realizarea unei țări mai bune pentru moldoveni. Moldova nu este România, Moldova își are propria sa istorie și propriile ei provocări, printre care este și faptul că Moldova este o țară multietnică cu oameni care vorbesc limbi diferite și, desigur, mai este și problema transnistreană, care nici măcar nu este sub controlul guvernului central, dar care are nevoie de un statut special, dar un statut special în cadrul Republicii Moldova” .Prin această poziționare oficială a S.U.A., mișcarea unionistă din Republica Moldova și din România a pierdut sprijinul puterii mondiale care domină în prezent România și care ar fi putut să o ajute în direcția satisfacerii aspirațiilor ei istorice.

În iulie 2021, în urma alegerilor parlamentare din Republica Moldova, pentru prima oară în cele peste trei decenii de independență statală, nici un partid unionist nu a mai intrat în Parlamentul de la Chișinău. Electoratul partidelor unioniste a fost acaparat de proiectele euro-atlantice, cele care în România au condus la un neo-colonialism incontestabil. Naționalismul românesc din Basarabia a fost convertit la globalism euro-atlantic, ceea ce este o înfrângere a românismului și a unionismului românesc.